

MOLNÁR MÁRTA

BESZÉLGETÉS KLEMEN CECÍLIÁVAL

Klemen Cecília 1976-ban született Budapesten, az ELTE-n tanuló édesanyja végzős korában. Csecsemő korától Komáromban lakott, ahol az Eötvös utcai Alapiskola tanulója volt, majd a Magyar Tannyelvű Gimnáziumba – a jelenlegi Selye János Gimnáziumba nyert felvételt. Az első két évben ide járt középiskolába, a következő két év tanulmányait az Egyesült Államokban végezte (1992-1993: Manchester Township High School, New Jersey, USA; 1993-1994: Lawrence County High School, Mississippi, USA), ott is érettségizett. Egyetemi tanulmányait már ismét hazai földön, Budapesten, az ELTE BTK-n végezte. Tizenöt éve él Londonban, ahol szintén többféle képesítést szerzett, közben 2004-2007 között a Deloitte Veszteségmérlegelés Osztályon dolgozott, ami egy a világ négy legnagyobb „Mágikus Körbe” tartozó ismert pénzügyi és tanácsadó cége közül. 2007-től 2012-ig a Credit Suisse Befektetési Bank Szerteágazó Iparágak Osztályán dolgozott, ahol a Közlekedés & Logisztika, Légvédelem iparágak tőkésítésével foglalkozott. 2012-2016 között a Barclays Bank londoni székházába sikerült bejutnia, ahol a Humán Erőforrás, majd a Személyi és Egyesített Bank Elnök-Vezérigazgatói

Osztályának lett vezető munkatársa. 2016-ban számos pályázó közül őt találták a legalkalmasabbnak a világ legnagyobb bankja egy kimagasló tisztességére – a munkaszerződésébe foglalt biztonsági előírások miatt a médiákban nem nevezheti meg az általa betöltött pozíciót –, ahol a Globális Kutatási részért felelős pozíciót tölti be, s ahol körülbelül 25 ágazat öntöke kutatása folyik.

M. M.: Az első kérdésem azonnal az lesz, amit mi, laikusok, nem érhetünk: mit jelent a 25 ágazat öntöke kutatása?

K. C.: Ez egy nagyon izgalmas feladat; bizonyos értelemben a jövődömondáshoz, jósláshoz tudnám hasonlítani, persze a lényeg sokkal komolyabb prognosztizálás. Világbankok, kormányok, nagy világcégek részére készítünk elemzéseket, adunk javaslatokat, hol és hogyan kellene fejleszteniük, milyen területen lehetnek megtakarításaik, hogyan tehetik gazdaságosabbá tevékenységüket, természetesen figyelembe véve az elmúlt évek gazdasági, pénzügyi mozgásait is. Ide tartozik többek között a telekommunikáció, a közlekedés, a légiközlekedés, az új nyersanyag-lelőhelyek felkutatása és tőzsdéi bevezetése, a valuta árfolyamok

mozgása, a makrogazdaság fejlődési iránya, az olaj és gáz árának változása, sőt a közép-kelet-európai országok gazdaságának fejlődését is mi kutatjuk. Egy példát mondva: mindenki tudja már, hogy mit jelent a BREXIT szó és mi lett az eredménye. Ez a szavazás egy csütörtöki napon történt, másnap, pénteken hajnali 5 órára készen volt az elemzés, mert készen kellett lennie, hisz azt várták el tőlünk a megrendelőink és a kormány is, hogy milyen pénzügyi, gazdasági folyamatok várhatóak Anglia európai uniós távozása során, mi és hogyan fog hatni a világgazdaságra és természetesen az angol gazdaságra. Egész éjszaka 200 elemző kollégámmal dolgoztunk és készítettük az előre várható gazdasági, pénzügyi folyamatokat, mozgásokat. Ha elemzéseink nem pontosak, ha nem dolgozunk megfelelően, s megrendelőink nem elégedettek velünk, akkor természetesen nem leszünk megbízható partnerek, nem kapunk több megbízást, és sok-sok ember állása kerül veszélybe. Huszonöt ilyen ágazat és csapat tartozik hozzám, számtalan emberrel. Tehát nagyon fontos, hogy jók, precízek és megbízhatóak legyünk, mert nagy a verseny, s ez a munka nagy tudást, szakértelmet, megbízhatóságot és pontosságot igényel.

M. M.: Hogyan került egy komáromi lány a világ legnagyobb bankjához, Londonba?

K. C.: Elsős gimnazistaként volt egy pályaválasztással kapcsolatos előadásunk. Nem tudom már az előadó nevét, de nagyon megjegyeztem azt, amit mondott: ha külföldön, főleg Londonban kezd el valaki dolgozni és eljut addig, hogy az Andersen Consulting cég alkalmazottja lesz, akkor már elmondhatja magáról, hogy elért valamit. Mivel középiskolai tanulmányaimat az USA-ban fejeztem be, egyértelmű volt számomra, hogy az egyetem elvégzése után külföldön szeretném megmérgettni magam. USA vagy Anglia jöhetett szóba. USA túl messze van, s szüleim mindig azt mondták húgomnak (aki Rómában él) és nekem, hogy bárhová letelepedhetünk Európán belül, így kézenfekvő volt, hogy az egyik legnagyobb pénzügyi központ helyszínét választom, s ez London lett. A nagyon érdekes benne az, hogy első londoni munkahelyem, a Deloitte pénzügyi és tanácsadó cég, a kisgimnazistaként hallott Andersen Consulting utódja lett. Tehát az álom teljesülni látszott. Mindig is érdekelt a pénz világa, a tőzsde, s hajlandó voltam tanulni, bejárni a ranglétra fokait, fokozatosan csipegettem fel az információkat, a tudást és szereztem meg a gyakorlatot, jártasságot, kompetenciákat. Mivel mindegyik munkahelyemről úgy jöttem el, hogy továbblépjek, mindegyik munkahelyemre pályázat útján jutottam be, így meglepéssel mondhatom el, hogy most, negyven éves nőként sikeresnek mondhatom a pályámat.

M. M.: Tehát az, hogy Komáromból, magyar iskolából került ki a nagyvilágba, nem jelentett semmiféle hátrányt?

K. C.: Mivel magyar származású és anyanyelvű vagyok, így sosem kételkedtem abban, hogy szüleim jól döntöttek, amikor magyar iskolába íratnak. Ők is megállták a helyüket újból otthon, bár az egyetemeiket mindketten Budapesten végezték. Soha nem kellett szegyenkezni sem az iskoláim miatt, sem magyarságom miatt. Talán az otthoni iskolák sokkal szélesebb körű ismeretekkel vértéznek fel, s ezért nagyobb tudással rendelkeztem, mint esetleg a kortársaim. Nyugodtan mondhatom, hogy egyetemi éveim alatt is mindig könnyen vettem az akadályokat. Egyébként is azt vallom, amit még a komáromi gimiben tanultam

meg a XVIII. században élt Bessenyei Györgytől: „Minden nemzet a maga nyelvén lett tudós, idegenen sohasem”. Sokkal jobban el tudtam sajátítani, rakározni az anyagot gyerekként az anyanyelvemen, mintha idegen nyelven kellett volna kezdenem az alapokat. Mert jó alapokat kaptam iskoláimban, csak egy-két nevet szeretnék kiemelni: az alapiskolás tanító nénim, Csémi Renáta vagy gimnáziumi tanáraink közül Asbóth József-Bozsó, a megboldogult Gáspár Tibor tanár urak mindig nagy hangsúlyt fektettek az alapos tudásra, mindig tudták, hogyan ösztönözzenek, mikor, kitől és hogyan kell többet követelni.

M. M.: Büszke arra, hogy kisebbségként megállja a helyét nemzetközi szinten is?

K. C.: Szerintem fontos az, hogy az ember megismerje nemzetének kultúráját, így az identitástudata is kialakul, tudja, hogy hová tartozik, honnan jött. Ez egyfajta tartást is ad az embernek, s főleg kitartást kölcsönöz neki. Mi, kisebbségben élő magyarok, be akarjuk bizonyítani, hogy érünk annyit, mint a többségi nemzet tagjai. Ezért van az, hogy talán az akarat is nagyobb, erősebb bennünk, nem puhultunk el, tudunk küzdeni. Erre neveltek otthon szüleim, nagyszüleim, és az iskolában tanáraink is. Édesanyám középiskolai tanár, sok mindent belénk sulykolt, mint például: hogy mindent elérhünk, ha nagyon akarjuk, s teszünk is érte. Ő volt, aki megtanította nekünk, hogy okosnak lenni nem bűn, sőt előny, aki elmagyarázta, hogy a legnehezebb helyzetben is erősnek kell maradnunk és azt, hogy soha nem szabad feladni. Nem ismerek lehetetlent, csak tehetetlen embert. Egyébként is versenyző típus vagyok, szeretem a kihívásokat, a nagy feladatokat, szeretek belelátni a dolgok mélyébe, látni és átlátni az összefüggéseket, mi miért történik, a politikai döntések hogyan mozgatják és hatnak ki a pénz világára, a gazdasági életre. Soha sehol még nem származott hátrányom abból, hogy szlovákiai magyarnak születtem, én erre büszke vagyok.

M. M.: Hogyan éli meg magyarságát külföldön, tartja-e a kapcsolatot volt diáktársaival, barátaival?

K. C.: Az olvasók is biztosan tudják, hogy magyarokkal mindenhol lehet találkozni a nagyvilágban. Angliában, Londonban pedig különösen. Nagyon

sok magyar él itt, többel találkozom, tartjuk a kapcsolatot, alakultak kimonodottan magyar közösségek, ahol a nemzeti ünnepeinket is megünnepeljük, pl. március 15-ét, és ápoljuk a történelmi hagyományainkat. Összejönnek a családok még akkor is, ha vegyes házasságban élnek. Férjem londoni születésű, mégis szeretettel jön el az ilyen rendezvényekre. Azonkívül volt egyetemi társaimmal, kollégiumi barátaimmal tartom a kapcsolatot. Ha Londonba jönnek, és időnk, elfoglaltságunk engedi, találkozunk, összefutunk, ezenkívül évente haza is látogatunk. Persze most már két gyerekkel és főleg a munkahelyi időbeosztással nem annyira egyszerű, mint a kezdetekben volt.

M. M.: Fontos Önnek az, hogy gyerekei ismerjék az édesanyjuk szülőföldjét, nyelvét, gyökereit?

K. C.: Igaz, hogy többet éltem már külföldön, mint odahaza, Komáromban, hisz 16 évesen kerültem ki Amerikába, de nekem még sincs akcentusom, tökéletesen beszélem az anyanyelvemet, nem keresem a magyar kifejezéseket – megjegyzem, ez egyeseknél amolyan „fura mód” –, ha csak tehetem, magyarul beszélek. Otthon a gyerekekkel is magyarul beszélek, magyar mondatokat, gyermekverseket, dalokat tanítottunk meg nekik, van magyar mesekönyvünk, ezért elmondhatom, hogy igen, nekem fontos, hogy mindkét kultúrát ismerjék, hogy tudják, van élet és egy másik világ is Anglián kívül. Ezzel csak ők lesznek többek, és igen, tudom, hogy később is büszkék lesznek magyar gyökereikre, származásukra.

M. M.: Felvidéki magyar lányként fantasztikus pályát futott be, csak gratulálni tudok Önnek. Milyen tanácsot tudna adni azoknak a jelenlegi diákoknak, akiknek nagyratörő terveik vannak?

K. C.: Elsősorban a szülőknél szeretnék tanácsot adni: nem a tanítási nyelven múlik, hanem a gyerek képességein, hogy milyen lesz gyermekének jövője. A diákoknak pedig röviden: soha nem szabad feladni. Nagyon fontos a sokoldalúság. Higgyél magadban. Az alapokat mindenképpen az anyanyelven kell elsajátítani, és Te nem vagy kevesebb azáltal, hogy kisebbségi magyar vagy. Valósítsd meg az álmaidat, de egyről ne feledkezz meg: a siker létráját nem lehet zsebre tett kézzel végigjárni.